

«La imaginació no apareix si no hi ha la música triada»

Ricard Planiol, amb algunes de les seves entrenadores en un entrenament. Foto: EL 9 .

Ricard Planiol és l'ànima del Club Patinatge Artístic Olot, multicampió del món i d'Europa d'una disciplina jove, el patinatge de grups de xou. Són l'elit mundial de la disciplina, gràcies a la feina intensa i malgrat l'amateurisme. Planiol ha sabut liderar la transició generacional i, a través de l'autocrítica, ha retrobat la línia de la implacable perfecció.

—No tenen pas gaire temps de pair els èxits.

—«Entre el campionat d'Europa i el campionat

del món, tenim més de sis mesos. Això ens trenca el ritme.»

—I els obliga, com a mínim, a sobreposar idees.

—«Sí, sí. Després de l'europèu ja comencem a treballar per a la temporada següent. Fins i tot durant un temps només treballem per a la temporada següent i, quan ens acostem al mundial, refresquem les idees.»

—Sis mundials, set europeus, vuit campionats d'Espanya, tot plegat en vuit anys. Això no empatxa?

—«Fem una cosa que ens agrada, que ens apassiona i no mirem només la trajectòria per aconseguir un or mundial, sinó que ho fem perquè és una cosa que ens agrada fer.»

—Quan són primers de totes les competicions, pensen a millorar la puntuació fins a la perfecció.

—«En certa manera és així. Intentem no pressionar-nos en això, però la veritat és que ens en sentim una mica, de pressionats. Les crítiques i els comentaris arriben per aquest motiu. Sents comentaris del tipus: 'M'agradava més aquell altre ball.' La gent ens compara amb nosaltres mateixos, els nostres balls entre ells, no ens compara amb els rivals.»

—El sistema subjectiu de puntuacions ha evolucionat en el patinatge de xous igual que ho ha fet la creació d'espectacles?

—«El component de subjectivitat sempre hi és. Quan hi ha un jurat això és inevitable. El problema més gran és que, pel que fa al campionat del món, fins a aquest any, no hi havia normativa i això feia que es distorsionés tot. En els

mundials costa més saber què valoren els jutges. Per exemple, no tenen res a veure les classificacions dels italians en el seu campionat nacional amb l'ordre en què queden en els mundials. Aquí és on es veu que no a tot arreu es valora el mateix. En canvi, l'ordre dels nostres balls en l'àmbit estatal és força semblant quan es porten a campionats internacionals. Per entendre'ns, a Itàlia, per exemple, et pots trobar que el tercer equip italià sigui el primer dels italians quan competeix a fora.»

—No tothom competeix, doncs, amb les mateixes normes.

—«Exactament. Aquí intentem ser més equilibrats i justos. L'any que nosaltres vam anar a Hanau amb Món Interior va ser l'únic cop que, sent campions d'Espanya, en l'uropeu vam veure com altres equips espanyols ens van passar al davant. En aquest cas, però, l'explicació la teníem en nosaltres mateixos. En aquell campionat, vam destrossar la coreografia.»

—Veig que exerceix autocrítica amb duresa. En aquell moment, però, vostès estaven en plena renovació.

—«Les ensopegades són bones, perquè el llistó es mou i es pot tornar a posar alt. Tornant a la normativa, quan anaves al campionat del món semblava una casa de barrets: el que no podies fer tu a nivell europeu, d'altres no tenien cap problema a fer-ho. I els ho permetien!»

—Que vostès hagin sabut triomfar en aquest caos valoratiu, doncs, dóna més valor als seus triomfs.

—«Així ho veig jo. Érem conscients que no hi havia normativa clara i, per tant, lluitàvem contra no sabíem ben bé què. Nosaltres ens hem acostumat a treballar més coreogràficament i ells a incorporar elements decoratius i de vestuari. En el campionat del món valoren l'espectacle tipus cabaret, però també valoren el patinatge.»

—Quin equilibri hi ha entre els elements, la coreografia, l'attrezzo, la tècnica de patinatge.

—«Les puntuacions ja estan separades, però hi ha molts matisos, com l'ocupació de la pista, la dificultat tècnica individual de patinatge, la interpretació, l'adaptació del vestuari a la idea, l'originalitat. No és tant els aparells que utilitzes. No estem obligats a portar res en concret. L'attrezzo precisament s'ha buscat la manera de poder-lo restringir perquè s'estava descontrolant. Es veien massa decorats.»

—Mirem-nos-ho amb més perspectiva. Parlem d'una història [la dels xous] de poc més de vuit o deu anys. Arrels del 2003 va resultar el moment d'esclat inicial.

—«Arrelsva suposar el principi d'una línia d'èxits. Arrels va suposar el canvi. Dos anys abans havíem participat per primer cop en un campionat d'Europa. Aquells dos anys vam estar experimentant. Rebíem crítiques en el sentit que el que fèiem era massa a prop del patinatge de precisió, i que no convenia. El 2003 ho vam intentar buscant una nova manera de fer les coses. Estàvem tan escamats que,

fins i tot vam pensar a fer creure que ho havia ideat un altre. Buscàvem un ball que no tornés a tenir la crítica 'és massa de precisió.' Arrels va trencar esquemes. Vam guanyar el campionat d'Espanya, vam sorprendre, vam guanyar l'uropeu i vam culminar l'any amb un tercer lloc en el mundial de l'Argentina. Ja teníem la línia.»

—El 2004 és la culminació del treball. És l'any de Fresno, amb un espectacle que es deia Llibertat. Gran coincidència.

—La idea semblava feta expressament. Però va ser casualitat. Vam ser conscients de la moguda i ens hi vam trobar al mig. Però ens vam mullar. Més endavant, fins i tot vam participar com a campions de Catalunya en la copa sud-americana.»

—Què es mullessin a favor del reconeixement internacional de les seleccions, els ha perjudicat?

—«No. No ho crec. Sí que hem tingut petites desavinences amb la federació espanyola, però penso que no ens ha perjudicat. El canvi de president ha ajudat que no hi hagi hagut cap problema. La federació espanyola s'ha fet enrere per veure la nostra reacció. Tenim bona relació amb la federació espanyola, som de les poques medalles que guanya Espanya en un mundial i ens cuiden.»

—Des del 2004, amb Llibertat, fins al 2007, amb Molt Fràgil, ho van guanyar tot. És a dir cinc campionats cada any [gironí, català, espanyol, europeu i mundial] durant quatre anys. Que avorrit, no?

—«[Riu]. A nosaltres no ens ho va semblar, eh! Cada any era una experiència nova, viscuda d'una manera diferent. I tots plegats ens fèiem grans. Els canvis eren mínims.»

—El 2007 el mundial es va fer a Austràlia. Es va prendre com un final de festa, amb títol, això sí.

—«No era un final de festa, tot i que ho semblava, en certa manera perquè teníem un president [Miquel Casas] que es retirava. Per nosaltres, però, no es va acabar ben res.»

—Em referia que hi va haver un canvi generacional.

—«Curiosament, no van plegar les més grans. Van plegar gairebé en bloc el grup del mig. El fet de ser a Austràlia... Era llaminer deixar-ho amb un gran final.»

—Això de canvi generacional sembla que no li acaba d'agradar.

—«Tot va afectar una mica. No només el canvi generacional perquè hi havia un gran nombre de patinadores que s'havien d'adaptar a un grup, sinó també la dificultat tècnica que comportava aquesta nova coreografia, un vestuari que vam tenir molt a última hora i que, a més, van veure que no s'adaptava a allò que demanava la coreografia. El vestuari molestava a l'hora de fer segons quins exercicis. Va ser un cúmul de tot. A més, va ser un campionat d'Europa en què la

nostra afició va quedar dispersada. Ens va faltar caliu. I una cosa més, a vegades la sort també influeix, eh! En un primer moment, aquell cinquè lloc en l'uropeu i el fet de quedar-nos fora del mundial va ser desesperant. No et donen el títol de campiona del món per ser del grup de xou d'Olot. La feina s'ha de defensar a la pista.»

—Amb els dos darrers balls, Seducció i Pas Obert, es recupera el camí de l'efectivitat extrema. Quina diferència hi ha entre els primers espectacles i aquests?

—«Hem crescut tots. Si miro un vídeo d'Arrels (2003) o de Pas Obert (2010), penso que no té res a veure. Moltes de les patinadores que participaven a Arrels ara no serien capaces de treballar un Pas Obert. Hem apujat molt el llistó. Ens trenquem el cap amb enginys a l'hora de fer segons quin vestuari o attrezzo o minimitzant qualsevol aspecte de moviment a la pista.»

—Com treballen?

—«Primer jo dono voltes a una idea. Sempre al cotxe quan vaig a entrenar. Serveix molt l'hora que tinc de casa a la pista! Escolto música, dono voltes a les coses i m'imagino recorreguts coreogràfics...»

—I què és primer, la lletra o la música?

—«La música. Sempre! Sense música no em sé inspirar.»

—No ha pensat mai a fer-ho al revés?

—«M'ho han proposat. M'han ofert fer una música que s'adaptés a una coreografia. Però no sé com posar-m'hi. Em van dir: 'Fes el muntatge i jo li posaré la música.' He rebutjat l'oferta.»

—Això és por al fracàs?

—«La imaginació no apareix si no hi ha música. La imaginació en fred, no surt. Quan m'hi vegi obligat, faré l'esforç que faci falta...»

—Per què canviar-ho si ha anat bé...

—«Tampoc és això. Potser sí que trobaríem el moviment perfecte, però no en sé. L'originalitat surt de la música. La música em diu com ha d'anar la resta.»

—Diuen patinadores seves, de les més expertes, que quan va arribar no li anava bé res. Que les tenia amargades.

—«Les hi continuo tenint. A vegades tinc dubtes i canvio coses quan fa un mes que les treballem.»

—El més interessant deu ser veure la cara de les patinadores quan els proposa llançar la feina per la finestra.

—«Ara ja reaccionen amb un 'ja ens ho imaginàvem'.»

—Tot això que m'explica, no es fa tot sol.

—«Tenim deu monitores. Sense elles seria impossible. Idear i fer coreografies és cosa meva. Elles em treuen la feina de sincronització de moviments. Fan la feina més dura. Són elles [Ada Casas i Ester Fàbregas] les que converteixen la pedra en diamant.»

—Ha demanat discreció al fotògraf que ha vingut a l'hora de fer fotos per a l'entrevista. És per por a la còpia?

—«Em sap greu. Al principi ens agradava presentar l'espectacle en el nostre festival. Però vam veure que arribava un punt que venien entrenadors de Barcelona amb càmeres de vídeo a gravar.»

—El secretisme arriba als entrenaments?

—«Olot també és molt gran, hi ha moltes entitats que són allà fent altres esports i que tenen familiars fent patinatge en altres llocs. No costa gaire fer corre la veu. I això no ens va bé.»

Entrevista a RICARD PLANIOL.

Entrenador del Club Patinatge Artístic Olot

Publicat a:

-El 9 Esportiu Barcelona 30-12-2010 Pàgina 14

-El 9 Esportiu Camp de Tarragona i Terres de l'Ebre 30-12-2010 Pàgina 12

-El 9 Esportiu Comarques Gironines 30-12-2010 Pàgina 16

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/8-esports/56-mes-esport/350872-lla-imaginacio-no-apareix-si-no-hi-ha-la-musica-triadar.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesEsports&utm_source=rss&utm_medium=mesEsports&utm_campaign=rss